

číslo 43.

.....

A KDYŽ MANŽELKA TI SELŽE, KUPUJ I.D. - NIKDY NEMLŽE !!!

.....

Zamotákový jazyk

/dokončení z čísla 42./

.....

Je sterilní, snaží se vyhýbat konfliktům s východočeskou. Ve vtipech například nenajdeme jeho tradiční soubor zvratného "se" s tvary slovesa "být" /např. přišel jse podívat/. Styl však podkresluje spřízněnost s ohníčkovskou základnou. Interpunkcí se proklíčkovává psaním vtipů velkými písmeny. I tak odvedl maximální výkon, vždyť ten člověk dodnes čte ypsilon jako "prək".

V rájmu objektivitu je nutné se zmínit o jistých těžkopádnostech v uvádění postů / odešel, přišel, zavolała - přišel/. No a co, Dostojevskij byl zase hazardní hráč.

Vývoj Zamotákova vtipu se odráží i ve vývoji jeho ner. Zatímco Dyzkozvratky ve vlaku, tento příběh stupidně homonymního maniaka, jsou sice divácky úspěšné, ale mají strukturu tak přehlednou, jeho nové příběhy jsou již samonosné / viz Ing. Hněš - Samonosné konstrukce v železniční dopravě/.

Zamotákové vtipy resortní

.....

Z nepřeberného množství skupin a podskupin Zamotákových vtipů vyberme jednu vzorovou a na ní si deklarujeme, co chceme / dále viz Nikolajenko : Argument jako sečná zbraň/.

Vtipy vojenské jsou poznamenány obdobím Zamotákovy prezenní služby. Je jich celkem 14,6 % /22/. ŽENA STELE POSTEL A NAJEDNOU ZAVOLÁ SVÉHO MUŽE PODPORUČÍKA. PODPORUČÍK PŘÍCHÁZÍ - "COPAK SE DĚJE ?" ŽENA UKÁŽE NA POSTEL - "CO TO JE." PODPORUČÍK - "JÁ JSEM SE POKAKAL. HA HA HA. / SSZZ 4/. PODPORUČÍK PŘÍCHÁZÍ DOMU A BRČÍ. MANŽELKA SE HO PTÁ " COPAK SE TI STALO?" PODPORUČÍK: " MAJCH MI DAL POZNÁMKU DO VOJENSKÉ KNÍŽKY." HA HA HA. /SSZZ 4/. Zamoták sráší jáslivostí: NADPORUČÍK JDE PO ULICI NARAZÍ DO SLOUPU A NA HLAVĚ SE MU UDĚLÁ STRAŠNÁ BOULE. HA HA HA, ale v tomto obru se mu nejlépe dařilo se sedmičkou vtipů o podporučiку Frantovi Benešovi /Slintošovi/, jehož charakteristickými rysy jsou, cituji ze SSZZ 7 : " Vysoká slintavost, podoba Honzy Čá zara, velké svaly, moderní ustrojení, moderní chování, záliba sbírání psacích / i nepesacích/ per, které pak vidíme na jeho levé náprsní kapse," konec citátu. "TY JSI SE POČURAL, POJĎ SE KOUKNOUT NA TEN FLEK." KÍK MANŽELKA FRANTY PŘI STLÁNÍ POSTELE. FRANTA PŘIBÍHÁ A KOUKÁ NA FLEK - "ALE TO NENÍ OD POČURÁNÍ. JÁ JSEM DNESKA SPAL S HLAVOU TROŠKU NÍŽ." HA HA HA. PŘIŠEL FRANTA BENEŠU DO HOSPODY A ŘEKL - " DNESKA MÁM POŘÁDNOU SLINU." A VŠECHNY OSLINTAL. HA HA HA. /obe SSZZ 7/.

Zamotákova tvůrčí metoda

-
- by šla rozdělit do dvou základních skupin :
- a/ vtipy "stupidně homonymního nonsensu" /asi 6 %/, kdy vtip tvoří nepochopení významu slove. DNESNÍ VÁNOCE SI KUPÍME BOROVIČEK KÍK IVETA. MICHAL - "JÁ SI KUSLÍM ŽE KÍSTO CHLASTU BY JSME SI MĚLI KUPIT HADŠÍ VÁNOČNÍ STROMEK." HA HA HA. /SSZZ 11/.
- b/ vtipy "stupidního skutkového omylu účastníka", které tvoří naprostou většinu. Od jednoduchých chyb : IVETA BARTOŠOVÁ SE KOUPE A

Častě je opakování motivů : MICHAL SE VYKUPAL A ZAČLA SE KOUPAT I-
VETA A ZAČLA VOLAT MICHALA. MICHAL PŘIŠEL A PTAL SE CO SE DĚJE.
IVETA MU ŘÍKÁ - "ZMĚŘÍŠ MI JAK DLOUHČ VYDRŽÍM POD VODOU." A TAK
SE IVETA POTOPILA A MICHAL MĚŘIL ČAS. AŽ PO HODINĚ SE IVETA VY-
NĚŘILA. MICHAL NEMOHL UVĚŘIT A TAK SE ZEPTAL IVETY JAK JE MOŽNÝ
ŽE TAK DLOUHČ VYDRŽELA POD VODOU A IVETA ŘÍKÁ - "JÁ JSEM SI TO-
TIŽ DO VANY NENAPUSTILA VODU." HA HA HA. /SSZZ 11/.

000000000000000000000000

Notak

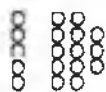
Druhá publikace nepotřebuje reklamu. Grandiozní úspěch Almanachu I před 5 lety nenechal spát artkolectif pedfilníků, takže se tito zase přihlásili s dalším volným výběrem veršů a drobné prózy, nazvaným v duchu tradic Almanach II. Vzdušné vlny zuřivosti, destruktivních mánií a patměšilého zla jsou zde konejšeny lyrikou milestnou, osobní či bukolickou. Předběžná cena asi 25 Kčs. Objednávky: JMC, Buchlovice 18, 687 02

[illegible]

Jak už bylo řečeno, je áčko v kruhu či hakenkreuz určitou formou sdělení. Touto formou je ZNAK. Znak celkem primitivní a hlavně velice lehce reprodukovatelný. Ve své primitivnosti je naprosto jednoznačný a není pochyb o jeho významu i o smýšlení jeho autora. Podobné znaky lze spatřit i na kožených bundách nebo klopách vkusných sáček. Slouží jako identifikační karta. Znak ovšem může pozbyť svou ornamentální podobu a to v případě, stane-li se známkou samo oblečení, účes, obuv atd. V tomto případě však už mizí jeho jednoznačnost a mnohdy je pak obsah sdělení nahrazován formou, případně může dokonce přerůst v módu /dlouhé vlasy, roztrhané kalhoty atd./

Paradoxem je též teorie tzv. anonymity davu. S touto anonymitou vždy počítali podněcovatelé revolucí nebo aspoň rebelií, stejně jako jejich účastníci. V případě úspěchu se dav stal lidem, v případě neúspěchu lůzou a rozplynul se.

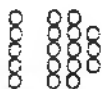
Můžeme se na věc podívat i z hlediska "účastníka davu". Jádrem davu je tvořeno provokatéry a fanatiky. O těch prvních nemá cenu hovořit, neboť jsou v každém větším srocení. O těch druhých také ne, neboť ti dav nepotřebují, své smýšlení odhalí i na ulici při běžném provozu.

Později se k těmto dvěma skupinám přidávají občansky stateční jedinci. Samozřejmě, že v jejich případech nemůže být o nějaké statečnosti ani řeč. Příslušná idea sboj za její vítězství je pro ně sice jediným možným způsobem života, ale při konfrontaci s ideou násilí couvají. Avšak ani oni se na anonymitu davu nespolehají. Tu hledá až skupina čtvrtá, skupina "tichých příznivců". Jsou to lidé, kteří vskrztu své duše ideu chovají, mnohdy v degenerované podobě, ale veřejně ji tají, formálně vyznávají ideu jinou a od původní se distancují. Právě oni anonymitu davu přímo zbožňují. Umožňuje jim ventilovat napětí kumulované přežíváním a potlačováním vlastní osobnosti. Bohužel pro ně však právě znaková forma vyjadřující ideu /ať už se jedná o formu ornamentální nebo ne-ornamentální/ jakoukoli anonymitu vylučuje. Ti lidé sice nekřičí, ba ani nešeptají, ale už samotným faktem, že se k určitému znaku přihlásili - tím otevřeli svá vědomí. Samozřejmě že dav i znak opustí při náznu možného nebezpečí, ale stačí je konfrontovat s očitými svědky nebo videozáznamem a jejich obranný val se musí nutně zhroutit. I to je tedy důsledek znakovosti společnosti.

Znak znamená především jasnou a velmi rychlou informaci. Ve svých počátcích se znaky snažili zachytit veškerou jemnost lidského myšlení a jeho obsahu /někde se tato forma uchovala dodnes např. v Číně/, ale postupem doby se forma znaku značně zefektivnila tím, že se znakům podsunuly obecné významy. Tento krok představuje nepochybné pozitivum v dějinách znaku. Ale zanedlouho se toto pozitivum obrátilo proti svému tvůrci - člověku. Díky pokrkou - exaktním vědám s jejich syntetickými metodami, statistickým metodám, později i díky sociologii a dalším krystalizujícím vědám, které rozparcelovaly a stále ještě rozparcelovávají Universum - se obecný význam původně podsunutý znaku začal přenášet do našeho vědomí, které samo začalo mít znakovou podobu. Tento fakt sice umožňuje zrychlení myšlenkových pochodů a např. dvěma matematikům jistě usnadňuje diskusi, ale bohužel díky němu byl z lidského mozku vytlačen smysl pro jedinečnost, což pro člověka, zejména v minulosti znamenalo nenahraditelný zdroj inspirace. V současnosti sice můžeme občas zachytit jakési reminiscence jedinečnosti, projevující se mimořádně složitými znaky, ale jedná se již o zoufalé pokusy předem odsouzené k neúspěchu. Se ztrátou smyslu pro jedinečnost úzce souvisí postupné vytěsňování rozlišovací schopnosti člověka, ~~xxx~~ mimo jiné také mezi dobrem a zlem, následek čehož je v střeoevropském kontextu poslední doby zcela zřetelný a má nepochybně rostoucí tendenci. Toto zploštění vědomí díky znakům však člověka vede k postupnému úpadku i jeho rozumových schopností. Ono je to skutečně velice pohodlné namísto dlouhého vysvětlování svých postojů ke světu vytáhnout kartičku s namalovaným křížkem nebo kolečkem a tím v podstatě říci vše. Nechci ale budít dojem, že znaky naší mysl nějakým způsobem unášejí tím, že omezují její vyjadřovací schopnosti a možnost reflexe. Na první pohled to skutečně vypadá tak, že formální, znakový výraz není pravým odrazem stavu mysli, že se pod ním skrývají hlubiny netušených rozměrů, jejichž ventilací ovšem znak utlumuje. Bohužel, není tomu tak.

Vědomí na příchod znaku čekalo jako na svou spásu. Konsumní způsob života či nuceně jednostranné orientace myšlení komunistickými režimy vědomí střeoevropana zdevastovaly natolik, že už mu činí potíže vyjádřit např. co cítí.

Není schopen pohybovat se v jiném než v reálném čase, není schopen abstrakce, není schopen pocitu, nadsázky výsměchu - ničeho. Může jen tupě přijmout znaky myšlení, chování, života - a do ně- konečně je opakovat.

Ovšem i v tomto smyslu je v poslední době patrný posun. Ze- tímto ještě v první polovině 20. století znaky skutečně prezento- valy jakousi ideologii /fašismus, komunismus, "mesarykovství"/ a fungovaly jako jednotící prvek obrovských mas, ve druhé polovině století dochází k jejich totálnímu odideologizování a jejich po- užívání neslouží ani tak jako jednotící prvek, jako spíše jediný možný způsob komunikace mezi lidskými jedinci. V úvodu článku zmíněná prezentace osobnosti není myšlena ve smyslu kreačním, ale ventilačním, pomocí ní dává jedinec průchod svým názorům. Dochá- zí také k obrovské vlně sekularizace znaků, které v minulosti symbolizovaly celosvětové hnutí. Kříž, ať už křesťanský nebo há- kový, hvězda, srp i kladivo - to vše je dnes s oblibou pošlapá- váno a zešměšňováno, i když k nim jejich bořitelé ještě před půl- stoletím vzhlíželi s náboženskou úctou. Člověk křepčí radostí na troskách tisíciletých říší, že se osvobodil z pout jakési faleš- né morálky, přetvářky a nucení uctívat jejich znaky a přitom je již jeho vědomí i způsob života plný znaků nových, ještě primiti- vnějších. Je až s podivem jak rádi se znaky obklopujeme, lépe řečeno ověšujeme. Jako bychom chtěli veškeré své myšlenky vyjá- dřit vnějším efektem a nemuset se tak pouštět s nikým do kompli- kovaných debat. Je to paradoxní, ale přenášením znaků našich ide- í např. na bundy, hlavy či pokožku si de facto vyprazdňujeme vě- domí. Myslím, že u některých jedinců nebo sociálních skupin je to zvlášť patrné.

Ovšem pocit prázdnoty vědomí není nic příjemného. Člověk se připadá, jako by se "vyplívl", že už ho nic v životě nečeká, ne- naplní. Začíná nenávidět ty, kteří ještě mají co říci. Sám není schopen, pokud se chce nějak vyjádřit, ničeho jiného než opakovat těch pár znaků, které představují obsah jeho zvnějšnělého vědomí. Nenávist přerůstá v agresí, agrese v otevřený boj s inteligent- ními lidmi, kteří diskusi pojmají jako cestu k řešení problému, nikoli jenom jako vzájemné informování se.

Ten, kdo si myslí, že v souvislosti s nenávistí k vzdělanosti hovořím především o mladém generaci, se mýlí. Nechť vážený čtenář nahlédne do bytu několika dělnických rodin, nechť prohodí pár slov o smyslu života, o Bohu a vzniku světa s dělníky u pícheček a pochopí, odkud se bere ta touha mlátit. Ale to už se dostáváme do jiné roviny, které neměla být předmětem této stati.

Problémem, kterým jsme se zabývali, byly znaky a znakovost vědomí současného, post-moderního člověka. Samozřejmě, že mnoho aspektů dané problematiky nám uniklo, protože jsme pracovali v příliš hrubých rysech, mnohé jsme zpracovali dokonce nedbale. Těchto nedostatků jsme si plně vědomí a slibujeme, že se při nejbližší příležitosti k problému ~~xxx~~ znaků vrátíme.

Krystýnek © 1991

H A R A B U R D A - TEIL 3.

DESIGN Š OBLEČENÍ DO RAKVE /truhly/

O B R. 1.

Při dnešním volném pokračování Hareburdy se bez žádných pompézních úvodů zmíním o do jisté míry netradičním a ve sdělovacích prostředcích opomíjeném designu a oblečení do rakve.

Odečávná se říká, že narození je prvním, nejdůležitějším krokem do života. Vážení čtenáři, já se domnívám, že druhým a stejně důležitým krokem je smrt, s kterou právě úzce souvisí naše dnešní téma. Protože se jedná o druhý nejdůležitější krok lidský/jak jsem uvedl/, je nutné se na něj náležitě připravit ohledně designu a oblečení, stejně jako se připravujeme na 1. taneční nebo na vlastní svatbu. Rozdíl vidím snad jen v tom, že na výběru oblečení a celkovém estetickém vzhledu nemá vliv zemřelý, nýbrž podílí se na něm jiné osoby ať z řad pozůstalých nebo různých zřízeneckých havětí OÚNZ.

O B R. 2.

Na tomto místě vás nabádám, nenechávejte výběr oblečení na takovouto slavnostní příležitost, jakou bezesporu smuteční obřad je, na rozhodování jiných, připravte se na oblečení do rakve sami už za plného vědomí a zdravého života. Těžko se o takových věcech píše, ale skutečnost je neúprosná a křemáče, pchrbky církevní i občanské jsou tu každodenně a přitom si uveďme, že jednou se tohoto obřadu zúčastníme i my v hlavní roli v poloze na zádech.

Po těžkých útrapách nemocí, po úrazech, sebevraždách a vraždách nevypadá lidské tělo nijak vábně, proto je také vhodné volit oblečení do rakve co nejcitlivěji. Zbídačený, modrý, popálený obličej je vhodné zakrýt decentní umelou/polystyrénovou/maskou/OBR.1./, která sice obličej nenahradí, ale pro pozůstalé to bude určitě lepší pohled než na zpustle-sešlý originál! V případě ztráty celé hlavy je možné vymodelování hlavy umělé z plastelíny/modurytu/, ale pro socharské antitalenty bude přístupnější pletená čepice nasazená přímo na krk bezhlavého. Neúplnost končetin/údy/mohou šetrně zakrývat květiny nebo knihy/i fotografie zemřelého z dětství ap./.

Dle špičkových designerů je možné umísťovat na místo chybějící hlavy či lépe končetin jejich fotografie a lépe na místo hlavy fotografii dotyčného, kdy ještě hlavu vlastnil-nejvhodnější je detail či polocelék! Na OBR.2. vidíme celkový design zemřelého, jemuž chybí hlava, horní a dolní končetiny. Nápaditá designerská práce, ne? /místo dolních končetin je použito kladených stránek z novin velkého formátu, horní končetiny kryjí papírové květy, živé jsou nákladné, a místo, kde chybí hlava, zdobí již zmíněná pletená čepice typu JANEK/.

Ve výběru oblečení se přikláním ke klasickému bontonu, jímž je bezesporu sváteční oblek u mužů a volánové šaty u žen. V určitých společenských vrstvách se vyskytují i názory na oblečení do rakve trochu nezvyklé. Novinkou je uzpůsobení vzhledu nebožtíka/vnějšího designu/ k jeho životním zálibám, povolání, případně i postavení. Např. zesnulý rybář by měl mít rybářskou čepici, gumový kabát a vysoké gumáky doplněné čerenem, udičí nebo preparovaným kardinálským úlovkem. Ani netušíte, vážení čtenáři, jaký má význam když pozůstalým představíte a přiblížíte nebožtíkovo tělo v jeho nejoblíbenějším oblečení. /Těla prostitutek a podobných méněcenných individuí neoblékáme resp. nevyslákáme do jejich nejoblíbenějšího oblečení, nýbrž můžeme je přikrýt plachtou.

O B R. 3.

O B R. 4.

/OBR.3./ nebo oblékáme klasickým způsobem do různých nebo bílých šatů, staré prostitutky či prostitutky oblékáme již do tmavějšího kompletu-pozn.red/. Mrtvoly intelektuálů, učitelů a myslitelů dekorujeme brýlemi a kožem těla rozložíme např. psací pomůcky, rýsovací nářadí, příručky nebo cizojazyčné slovníky. Těla rozložená, naboptná, rozbabraná, rozpíchaná nebo po kouscích raději neukazujeme a nevystavujeme, už pro svou špatnou estetickou stránku a aby se ty nebohé zbytky náhodou nestaly objektem fotografování senzacechtivých fotografů. V těchto případech rakvy bezpodmínečně před smutečním obřadem zatlučme hřebíky nebo zašroubujeme vruty do dřeva.

Dle našich předních designerů jsem vám zmocněn oznámit některé podrobnosti ohledně zdobení uzavřené rakvy zvenčí. Nejnovější poznatky nám doporučují zdobit víka našich posledních schránek místo tradičních křížů a květin výhradně výstarečnými cedulemi typu: POZOR EPIDEMIE, s.p./viz OBR.4./ Cedule dodává síť obchodů, ale je možné si je/do foroty/ objednat dle katalogu na adrese: PRÁCE, expediční provoz, nám. Svobody 15, BLANSKO.

Nakonec vám připomenou něco ze zásad chování se při pohřbech a kremacích: Především se vyvarujte i tech nejmenších náznaků smíchu/při pohledu na nové a netradiční ztvárnění experimentálního designu mrtvol může k tomuto lehce dojít/Pokud vám dělá pohled na mrtvoly zle/točení hlavy či obracení žaludku/, zdvořile odmítnete "ofery" kolem rakvy a pokud by tento tah nevyšel a byli jste nuceni k rakvi na o-bhlídku mrtvého jít, nesaďte si na oči neprůhledné brýle a "ofery" zdvořile vykonejte/pozor na pády způsobené zakopnutím o rakevi!!/ Během celého obřadu nejeste, nepijte, nekurte, nezvracejte a nečtete noviny. Pokud by vás kondolující, který předčítá a medituje u rakvy zemřelého, rozesmál, roztáhněte raději kapesník přes celý obličej a jím smích tlumte./Možné je i předstírání usedavého pláče, který může vyvrcholit, že vás někdo z přítomných citlivě vyvede z obřadní smuteční místnosti./

Nakonec ještě něco z novinek zahraničních. Časopis US-TIP TOP FUNERAL S doporučuje opálené hlavy krýt korunou z květin, trní, železnou korunou a pro majetné je přichystána i koruna zlatá.

OBJEKTIVNÍ A KONSTRUKTIVNÍ KRITIKOU ZA STÁLE VYŠŠÍ KVALITU PŘÍSPĚVKU
/od našeho jihlavského korespondenta/

Nedá mi nevyjádřit se k úrovni I.D., která ať spíše kamkoli, ztrácí při tom mravní hodnoty a ohlupuje čtenáře nechutnými historkami a vulgárními komixy. Mám na mysli zvláště tvorbu o.P. de Presse, které se chci věnovat.

Poslední dvě čísla I.D. mě přinutily chopit se kritického pera a vyslat varovné SOS do řad čtenářů. I.D. se jistě skrývá drží hesla "Tiskneme vše, co nestojí za nic" a chutě favorizuje již výše zmíněného o.P. de P. Jeho pitoreskní historka z jakési pitevně nerostrádala sice prvky realistického vidění, ale to nemohlo zastřít mravně pokleslou letoru spisovatelovu, který předložil dílko, čemuž se snad lze zasmát. Nebudu předstírat, že je mi cizí morbidita a zdravá míra patologie, musí být však vkusně umístěná a výrazně prezentovaná. Zvláště mi vadí, že autor nedbal na základní estetické hodnoty a nevyzdobil prostředí svého příběhu alespoň skrovnou květinovou a nějakou tou klecí s drobným zvířectvem... zbytek jak jinak by si měl dnešní čtenář, unaven neustálým líčením katastrof a politických nechutností, odpočinout a potěšit. Rádoby cynické líčení oudů a orgánů neprozrazuje autorův smysl pro tento druh humoru. Chybí mu příslušný nadhled a je vidět, že se v tom stále ještě velice babrá.

Nakonec ještě poznámka ke komixu z I.D. č. 35. Ohromila mě míra intolerance a nepochopení, nedostatek vcítivosti a neschopnost identifikovat problém. Vyzývám tedy naši komunitu nekrofilních občanů, aby dala p. o.P. de P. ráznou odpověď, kterou popřípadě rád zprostředkuji.

dr. Bal

Omlouváme sa čtenářom za chybu/viz.+/kerá znikla nedopatřením. Tiskárský schottek vít Kujaba zapomněl vsázet ještě jedno slovo. Správně má být "květinovou výzdobou". Tož ještě jednu sori /aj dr. Balovi/. Red. I.D.

Proč jsem vám ho nepředstavil?
Protože je to nepředstavitelný blb !

JMC

V Á C L A V K A
/ pŭltaštička /

Osoby: S1- mladý satrapčík /mladý policista/
S2- starý satrapčík
M - muž

Prostředí: Ulice

S1 zastaví M.

S1 : Občane,mohl bych vidět váš občanský průkaz? Ovšem pokud ho vlastníte !

M : /podává S1 občanku/ Prosím,tady je.

S1 : / prohlíží průkaz,kývne hlavou/ Mmm,mm.Kampek máte namířeno ?

M : Á,jenom se tak procházím...

S1 : A co tak procházka s námi, ta by se vám nelíbila ?

M : /pokrčí rameny /

S1 : Tak pojďte,ukážu vám nová místa... ale co to povídám - vy už je zcela určitě znáte

/ Oba odchází ze scény.Následuje rachot odjíždějícího auta/.

/ S1 a M přichází do kanceláře/.

S1 : Tak se u nás posaďte.

/ M se posadí na židli,S1 odchází,přichází S2,který usedá za psací stůl/.

S2 : Tak copak jsme zase dělali !?

M : Nemám tušení,že bych něco dělal.

S2 : Nemám tušení... Kampak jste šel ?

M : Nikam,jen jsem se tak procházel.

S2 : Tak procházel !?

M : Ano.

S2 : A kde jste byl včera ?

M : Včera,to jsem byl u příbuzných na narozeninách.

S2 : Výborně! A s kým jste se sešel ?

M : Přece s příbuznými.

S2 : S příbuznými,to máte velkou rodinu.

M : Ani né.

S2 : Kolik vás tam bylo ?

M : Čtyři.

S2 : Kdo všechno ?!!

M : Já,manželka a Radana s chotěm.

/ S2 se podívá do kalendáře /

S2 : / radostně/ Áá,už to mám ! To je skvělé,to si nemůžete vymyslet jinou báchorku! Včera byle Kateřiny.

M : My jsme ale oslavovali narozeniny.

S2 : A kdopak se nám narodil zrovna na Kateřinu !?

M : Radana.

S2 : To je náhoda! A že zrovna na Kateřinu !

/ M pokrčí rameny/.

S2 : Občanský průkaz !

M : Nemám,má ho váš kolega.

S2 : Tak kolega. Měl jste ho vůbec ?!

M : Měl,ale on mi ho nevrátil.

S2 : Jediné co nesnáším je lež a taková jak jsi ty !! Mám si ho zavolat

M : Ano.Klidně.

/ S2 mačká knoflík interkomu/

S2 : Přijďte sem !

/do místnosti vchází S1/

S2 : Je to tenhle,co vám jej vzal ?

M : Ano.

S2 : /k S1/ Vy prý máte jeho občanku. Je to pravda ?

druhá půlka půltaštičky

S1 : Ne, nemám.
S2 : Můžete jít. /S1 odchází/.
S2 : Tak vidíte. Co s vámi teď uděláme ?
M : Ale... ale já jsem mu ji dával .
S2 : Tak mi dejte aspoň průkazku na autobus !
M : Nemám.
S2 : Co ?!!
M : Já jsem ji ztratil.
S2 : Kde !?
M : /zmateně / Jak kde ?
S2 : No kde jste ji ztratil ?!
M : /naštvaně / V řece !
S2 : Tak hergot proč si pro ni nedojdete ?! / M pokrčí rameny/.
S2 : /vstává, sahá do kapsy/ Tak vy nevíte.../ vytahuje občanku/ ...áá,
co to je? Nějaká občanka. Není to vaše ? / M pokrčí rameny/.
M : Ano.
S2 : Přece se našla /sedá si k psacímu stroji a jedním prstem, pomalým
tempem něco z občanky opisuje. Pak se otočí k M/.
Kampak jste šel ?
M : Nikam, jen jsem se tak procházel.
S2 : Tak procházel !?
M : Ano.
S2 : A kde jste byl včera ?
M : Včera, to jsem byl u příbuzných na narozeninách.
S2 : Vy nechodíte do práce ?
M : Chodím, ale včera byla ...
S2 : Vy jste asi Žid, že? Teď mi určitě řeknete, že neznáte číslo do práce. /M sáhne do kapsy a podá S2 lístek s číslem/.
S2 : Výborně, tak si to hned ověřím. / Vytáhá číslo/. Nebuďte nervózní.
M : Já nejsem.
S2 : Nikdo to nebere. Co jste mi to dal za číslo ?
M : Číslo do práce, ale v neděli tam nikdo není.
S2 : Nějaký chytrý! Co kdyby jsme si vás tu nechali ?
M : Když to musí být...
S2 : Tváříte se, jakoby jste si myslel, že mě to baví. Já bych taky chtěl volnou neděli a musím se tady s váma vybavovat. /M pokrčí rameny/.
S2 : Otočí se k psacímu stroji/. Ukončíme to. Kampak jste šel ?
M : Nikam, jen jsem se tak procházel.
S2 : Tak procházel ?!
M : Ano.
S2 : A kde jste byl včera?
M : Včera, to jsem byl u příbuzných na narozeninách.
S2 : Kam půjdete, až vás pustíme ?
M : Domů.
S2 : Ále, to se už nechcete procházet ?
M : Ne.
S2 : Tak to my vás tam zavezeme. / zmáčkne cuplík interkomu/. Přijďte sem! Samozřejmě budeme váš podnik informovat. / přichází S1, M vstává a S2 mu podává občanku/. A příště ať se to neopakuje, to bych musel být velice, ale velice zlý. Nashledanou a příjemný zbytek neděle.
M : /pro sebe/ To teda ve čtvrtek sedí. /odchází z kanceláře/.

K O N E C

Hrabě Wictorio Westi di Bull

НА ПНЕЖНИМ ЧИСЛЕ СПОЛУПРАЦОВАЛИ:

Ј. М. С., П. де Пресс, Горст, К. Младџ, Why, К. Крыстџнек